

Žena model

Sorić, Sven

Master's thesis / Diplomski rad

2019

Degree Grantor / Ustanova koja je dodijelila akademski / stručni stupanj: **University of Zagreb, Academy of Fine Arts / Sveučilište u Zagrebu, Akademija likovnih umjetnosti**

Permanent link / Trajna poveznica: <https://um.nsk.hr/um:nbn:hr:215:434653>

Rights / Prava: [In copyright](#)/[Zaštićeno autorskim pravom.](#)

Download date / Datum preuzimanja: **2024-07-26**

Repository / Repozitorij:

[Repository of the Academy of Fine Arts in Zagreb](#)

SVEUČILIŠTE U ZAGREBU
AKADEMIJA LIKOVNIH UMJETNOSTI
ODSJEK ZA SLIKARSTVO

SVEN SORIĆ

DIPLOMSKI RAD

ŽENA MODEL

Mentor: Zoltan Novak

Zagreb, 17.1.2019

SADRŽAJ

I. Uvod.....	2
II. Slikari koji su me inspirirali kroz studij.....	3
III. Modeli nekad i danas.....	9
IV. Ideja i opis diplomskog rada.....	17
V. Tehnički opis izvedbe diplomskog rada.....	22
VI. Zaključak.....	24
VII. Popis literature.....	25

I. UVOD

U ovom diplomskom radu iznijet ću tekstualni osvrt i objašnjenje diplomskog rada koji se sastoji od jedne glavne slike, koja je nastala u drugom semestru na 5. godini na Akademiji Likovnih umjetnosti u Zagrebu.

U drugom poglavlju ću pisati o slikarima koji su me nadahnjivali za kontinuirani slikarski opus tijekom mog studiranja i opisat ću radove koji su me specifično usmjerili na put u kojem sam sada.

U trećem poglavlju će biti opisano i uspoređivano na koji način su slikari u prijašnjim vremenima dolazili do svojih modela za slikanje svojih slika, u usporedbi sa današnjim tehnološki modernim vremenom.

Četvrto poglavlje se sastoji od detaljnog opisa diplomskog rada kroz tehnički, simbolički te filozofski aspekt koji rad sačinjava.

U petom poglavlju je ponuđen zaključak.

II. SLIKARI KOJI SU ME INSPIRIRALI KROZ STUDIJ

Ključni element u mojim slikama i diplomskom radu su ženski likovi u izmišljenim scenarijima, ponekad naslikane same ili sa drugim subjektima. Uvelike se oslanjam na filozofiju pred-rafaelita i Larpurlartizma koja je govorila da bi umjetnost trebala biti slobodna od moralno socio političkih poruka, te da joj je jedina svrha biti lijepom.

Glavni utjecaj za moj diplomski rad su bili radovi Gabriel Charles Dante Rossettia, slikara koji je sa svojim prijateljima osnovao grupu pred-raphaelliti, čiji je manifesto bio odbacivanje Rapahaellovskih akademskih normi te elegantnih kompozicaja koju su se zavukle u tadašnji akademski pristup umjetnosti, za koju su smatrali da truje tadašnju umjetničku scenu. Gabriel Charles Dante Rosseti je također bio poklonik Larpurlartizma. Estetskog pokreta nastalog u Francuskoj u 19 st. koji je zagovarao da su stil i umjetnička djela svrha sama sebi te da ne trebaju objašnjenja niti pravila.

Moja fascinacija ženskom ljepotom je oduvijek snažno odzvanjala u meni, te zbog toga dominira i u mojim radovima. To se vidi po mojim brojnim slikama kroz studiranje od 3. do 5. godine. U priloženoj reprodukciji vide se radovi slikara koji su utjecali na moje radove tijekom studiranja na Likovnoj Akademiji. Umjetnik u jako rijetkim slučajevima crpi inspiraciju čisto iz svoje originalne vizije koja nije imala doticaja sa drugim umjetničkim radovima, tako da se uvijek u umjetnikovom opusu mogu vidjeti naznake duhova prošlih slikara. Najveći udio umjetničkog utjecaja na mene su imali figurativni umjetnici poput Andrew Salgada¹, Paul Gaugina², Danijel Richtera³, te Dante Gabriel Rossetia⁴.

Ovdje ću nanijeti par primjera slikara te njihovih načina izvedbe slika koji su utjecali na mene. Andrew Salgado slika gigantske portrete ljudskih subjekata, primarno u ulju i jarkim žarkim bojama te intenzivnim kontrastom. Njegova tehnika je u meni probudila interes i inspirirala me da se i sam okušam u svojoj rendiciji te tehnike.

---

¹ Andrew Salgado (rođen u Canadi 1982, živi i radi u Londonu)

³ Danijel Richter (rođen u Njemačkoj 1962)

⁴ Dante Gabriel Rosseti (

“Andrew Salgado “Amen painting”

U nedostatku stvarnih modela koji bi bili željni poziranja, bio sam prisiljen inspiraciju potražiti na internetu. Slike ženskih modela koje su plutale bespućima internet, su trebale djeliti jednu vrlo pekuliarnu karakteristiku: slika je trebala biti u monokromatskom izdanju-crno-bjele boje, te bi model na slici trebao imati neki ekstravagantni faktor u sebi. Na primjer: da model bude u iskrivljenom kutu gledišta, da se događa dinamizam između strukture lica modela i sjene ili da ima neku neobičnu facialnu karakteristiku. Crno-bijele fotografije sam izabrao jer u radu sa njima imam puno veću slobodu pri interpretaciji sa bojama. Kao što se da primjetiti iz primjera dolje. Boje koje koristim su jakog kolorističkog kontrasta i karaktera, što proizlazi iz mojeg unutarnjeg izričaja te utjecaja postimpresionista.

Sven Sorić: “Afroamerikanka”

Na ovoj usporedbi se jasno vide moji pokušaji emulacije slikarske tehnike drugog umjetnika. Njegove radove sam uzeo u obzir iz razloga što rezonira sa mojim odabirom teme te načinom slikanja.

Nakon Salgada moj interes je prešao na slikarski opus Daniela Richtera, čiji se rad uvelike oslanja na moderni njemački ekspresionizam 21. stoljeća. Njegova punkerska prošlost je uvelika igrala ulogu u njegovim slikama, prikazivajući ulične bande, nekada i građanske proteste u sukobu sa policijom te opću tematsku kritiku protiv autoriteta. Daniel se isto iskušao u apstrakciji koja me na pravi pogleda osvojila. Slobodna i neukrotiva forma koja se izvija na platnu mi je oduvijek bila fascinantna. Ono što mi je od njegovih radova ostalo utisnuto je njegova upotreba divljih i fovističkih boja, kao što se vidi na ovom apstraktnom radu.

“Apstraction of reality” by Daniel Richter

Privid njegove divlje forme sam pokušao ukomponirati u završnom stadiju ove slike. Ni u pola zadivljujuće kao u originalu Danijela Richtera iskušao sam se u razbijanju logističke forme portreta dodavajući ekspresivni kaos u nadi da učinim rad zanimljivijim nego prije. Želio sam poapstrahirati svoj rad kao što je to tema u Danielovim radovima. Prema Richteru, “in the end [there is] no difference between abstract and figurative painting – except for the ways in which they can be decoded. The problems of how to arrange paint on surface are always the same. In both cases, it is the same method that meanders through different forms.”⁵

---

⁵ Članak iz **Umělec magazine (Meike Behm- 01.03.2007)**

U smislu žarkih uporaba boja, te upotrebe pejzaža, uvelike sam se oslanjao na post-impresioniste, posebice na Paul Gauguina. Njegov izričaj boje je uvijek rezonirao samnom, te se naznake toga mogu vidjeti kroz cijeli moj slikarski opus. Posebice za ovu sliku sam posuđivao rješenje kompozicije i raspored boja.

III. MODELI NEKAD I DANAS.

Još od vremena paleolitskih Venera, žena i žensko tijelo motiv je u likovnoj umjetnosti. Mnogi najpoznatijom slikom na svijetu smatraju portret jedne žene – Mona Lisu Leonarda da Vincija. Svi prepoznajemo Vermeerovu “Djevojku s bisernom naušnicom”, Degasove balerine i Gaugenove Haićanke. Melankolične žene izduženih lica i vratova pripisujemo Modiglianiju, a slavna Marilyn Monroe se pojavljuje u žarkim bojama na slikama Andyja Warhola. Žene su, zbog svoje uloge i položaja u društvu, rjeđe bile slavne umjetnice, a mnogo češće motiv, objekt, ili ljepše rečeno, nadahnuće. Žena je simbol plodnosti, ljepote, čežnje, ljubavi, majčinstva... Žena je slikarima najprevelantnija muza i inspiracija.

U antici, muze su bile boginje, zaštitnice pjesništva, znanosti i umjetnosti. Prema mišljenju starih Grka stvaranje umjetnosti bio je sveti čin kojim su se slavila božanstva. Devet poznatih muza kćeri su vrhovnog grčkog boga Zeusa i boginje pamćenja Mnemozine. Posao muze bio je prodrijeti u um umjetnika i iz njega izvući remek-djelo. Muze poznatih umjetnika često su bile njihova inspiracija, opsesija, životna suputnica ili sve zajedno. Bile su obožavane kao i djela koja su nastala zbog njihova utjecaja.

Mnogi poznati povijesti su koje su stvaranje djela, poput Flöge, modela Klimta. Emilie mlađa sestra šogorice i da je Emilie Klimtova partnerica. Ona očito

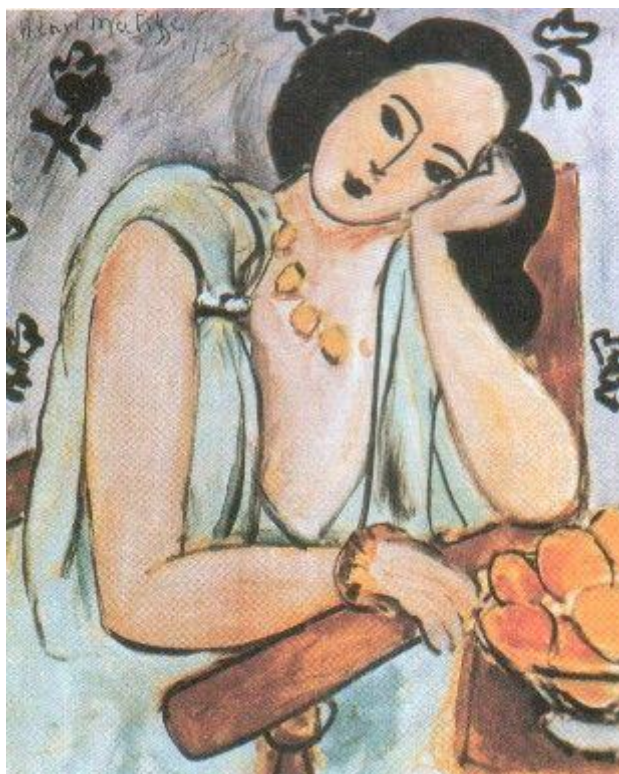
umjetnici u imali muze inspirirale velikih Emilie Gustava je bila Klimtove nagađa se bila životna je za njega

predstavljala nešto čisto i savršeno, nikako samo prolazni objekt požude. Njezinu vitku, izduženu figuru Klimt je prenio na mnoga svoja pseudo-erotična djela, a vjeruje se da je ona bila model i za njegovo najpoznatije djelo "Poljubac". Klimtove zadnje riječi prije smrti su bile "Get Emilie".

"The kiss" Gustav Klimt

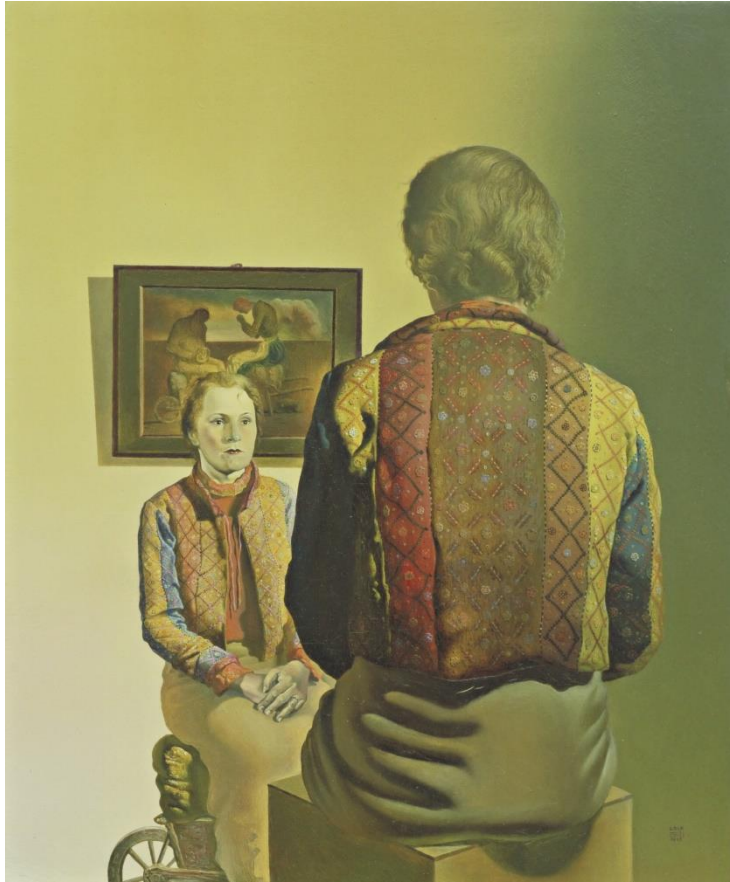
Henri Matisse je tijekom oporavka od liječenja raka 1941. upoznao medicinsku sestru Monique Bourgeois koja je postala njegov model i najiskrenija kritičarka jer se i sama amaterski bavila slikanjem. 1943. Monique Bourgeois se zaredila i sreća Matissea tek 1946. Tada je zatražila od njega da projektira i izgradi Chapelle du Rosaire u Veneciji, njegovo zadnje i najveće remek-djelo.

“Woman Resting on her Elbows” Henry Matisse

Jednom od najvećih muza 20. stoljeća smatra se Elena Ivanovna Diakonova, poznatija kao Gala, inspiracija velikog Salvadora Dalija. Bila je vrlo misteriozna, pametna i intuitivna žena koja se družila s mnogim intelektualcima i umjetnicima. Gala je s Dalijem živjela od 1929. pa sve do svoje smrti 1982. Na zajedničkim fotografijama izgledaju vrlo blisko i povezano, često zagrljeni. Gala na Dalijevim slikama često lebdi, lice joj

je spokojno s izraženom snagom u očima. Salvador Dali je u potpunosti ovisio o svojoj muzi jer je nakon njene smrti prestao sa radom.

“Portrait of Gala” Salvador Dali

Sigurno najpoznatiji ljubitelj žena, slikar Pablo Picasso, je imao mnogo muza ali najpoznatija je sigurno Dora Maar. Sa Picassom se upoznala u sjećnju 1936. (u dobi od 29 godina), na terasi kafea Les Deux Magots (Saint-Germain-des-Prés, Pariz) gdje je došla u pratnji pjesnika Paul Eluarda. Dora je svojom ljepotom i izvrsnim španjolskim fascinirala Picassa. Postali su ljubavnici, njihov odnos potrajao je gotovo devet godina. Picasso je izradio brojne portrete tužne Dore (patila jer je bila sterilna) i zvao je svojom privatnom muzom. Nakon

njihova razlaza 1945. doživjela je emocionalni slom, nakog kojeg se dugo oporavljala, pišući poeziju i slikajući gotovo apstraktne krajolike južne Francuske, uz povremeni rad na fotografiji. Poznato je i da je Dora tijekom veze s Picassom često proživljavala promjene raspoloženja, zato je ona za njega bila “žena u suzama”. Dora Maar postala je poznata po svojim fotografijama Picassa tijekom procesa stvaranja Guernice, te bi se zato moglo reći da je Picasso bio njezina inspiracija koliko i ona njegova.

“Portrait of Dora Maar”

Žene, dame, pozerice, inspiracije, umjetnice, muze... Nemoguće je obuhvatiti žensku umjetničku ulogu kroz povijest. Jedno je sigurno – vjerojatno ne postoji obožavanija tema na platnu od ženske ljepote. Time rečeno, ja sam svoj diplomski rad posvetio toj temi, ljepoti ljepšega spola.

Još jedan ljubitelj iste tematike je već spomenuti slikar Dante Rosseti, koji je za svoje slike koristio više svojih muza. Rossetieva umjetnost je okarakterizirana kao jako senzualna. Rosseti je također bio poet, ilustrator, i prevoditelj. Za svog života je bio inspiracija budućim naraštajima koji su djelovali pod larpurlartizmom i esteticizmom. Rossetiev privatni život je bio usko povezan sa njegovim slikama a posebno sa njegovim muzama koje su bile Elizabeth Siddal, Fanny Cornforth i Jane Morris.

“Venus Verticordia” Dante Gabriel Rosetti

Današnji svijet je saturiran slikama, reklamama i oglasima te svaka od tih vizualnih poruka utječe na našu podsvijest. Zato, kada bi smo pogledali stanje modernih umjetnika, pobliže vizualnih stvaraoca, možemo primjetiti da se događa velika promjena u paradigmi, na način na koji se umjetnik odnosi prema svom modelu kojeg slika (bio taj model antropocentričnih karakteristika, mrtva priroda ili ostale slikarske teme). Poanta je u tome da umjetnici u današnje vrijeme imaju fotografije svega nadohvat ruke, svaka inspiracija biva heterogenizirana bjegom na internetsku mrežu, gdje tražimo naš digitalizirani klon slikarske vizije, koja se prvo oformila u umu umjetnika. U trenutku kada se pronađe prihvatljiva slika subjekta na internetu, jednostavnim klikom miša fotografija se instantno skine na kompjuter te je spremna za umjetničku upotrebu. Modeli tada bivaju ogoljeni od gotovo svake razine individualnosti ili osobnosti, koju imaju kao pojedinci. Internet je ipak mjesto gdje bilo koja individua ima slobodan pristup fotografijama ljudskih motiva za bilo kakve upotrebne svrhe. Zbog uznemiravajuće činjenice da te individue ne poznajemo osobno se osjećam izuzetno podjeljeno kada je to u pitanju. U jednu ruku mi je vrlo lagano pronaći subjekta u željenom položaju ili određenih facijalnih karakteristika. No iako mi je drago što sam rođen u ovom vremenu komoditeta, gdje su fotografije ljudskih lica bezbrižno suspendirane u elektroničkom oblaku zvanom internet, ne mogu se otresti osjećaju da takvo okruženje potencijalno negativno utječe na tradicionalni arhetip slikarstva. Mislim da je slikarstvo kojemu se svi divimo bez obzira na vlastite godine te na naše osobno stajalište, poput slika Diego Velazquza, Vincent Van Gogha, Michelangela i drugih, nastalo baš tada kada čovjek nije imao modernu tehnologiju uza sebe, tehnologiju sa kojom je neprimjetno razvio ne baš bezopasnu simbiozu. Istina je, da to pogoduje današnjoj kulturi osame, glorificiranog individualiteta te introvertiranosti. Slikar ako isključivo upotrebljava tehnologiju kako bi došao do svog modela biva uskraćen od pravih autentičnih životnih anegdota. Moji modeli su lišeni svega što bi mi živi model davao, oni su pikselizirana reprezentacija svojih vanjština. Oni su samo prazni predlošci koji savršeno zrcale moj unutarnji slikarski svijet. U takvom slikarstvu nema prave komunikacije sa subjektom, u usporedbi sa slikarstvom u doba impresionizma, kada bi slikari izašli van iz svojih ateljea u prirodu i slikali u neposrednom kontaktu sa subjektom. No valjda tako biva sa vremenom kako ide prema naprijed, nekakva vrsta evolucije je očito neizbježna, trenutna evolucija poprima oblik velikih svjetlećih ekrana koji imaju pristup gotovo svim informacijama i pitanjima koje čovjek uspije smisliti.

U krajnjem rezultatu moj slikarski diplomski rad predstavlja jedan skup vizija koji sam pokušao što vjernije ozrcaliti na slikarsko platno pomoću interneta. Nicolas Bourriaud kaže “modernistička teorija tvrdi da se umjetnost i tehnička sredstva razvijaju istovremeno”,⁶ u čemu se potpuno slažem sa njim. Moja djela su nastala direktnom korelacijom tehničkih sredstava i moje umjetničke potrebe. U knjizi *Društvo spektakla*

---

⁶ Nicolas Bourriaud, „Relacija ekrana“ u *Relacijska estetika: Postprodukcija*, (Muzej suvremene umjetnosti Zagreb, 2013.) 79

Guy Debord⁷ navodi da je spektakl društveni odnos između pojedinaca, posredovan slikama. To je posebice istinito za današnje moderno vrijeme u kojem vladaju socijalne mreže: Facebook, Instagram, čak i dating stranice poput Badoo-a ili Tindera. Svi oni koriste slike kao prvu liniju prenošenja svojih ideja i svrha. Moje slike su zbog toga spektaklističke zbog vremena u kojem živim. Ako pogledamo Rossetiev život i usporedimo na koji način je on našao svog idealnog modela, možemo primjetiti značajnu razliku u odnosu na današnje vrijeme. Danas je puno lakše uključiti internet i pronaći prekrasan ženski lik. U današnjem scenariju se javlja odvojenost od subjekta i stvarnoga života, te se stvara introvertiranost u umjetničkom kontekstu, introvertiranost u smislu otuđenja od stvarne interakcije. No zatim se može postaviti pitanje, da nekim slučajem možemo putovati kroz vrijeme i doveli Velazqueza iz prošlosti u sadašnje modern vrijeme, bi li on bio zgrožen sa stanjem slikarstva u trenutnom okruženju ili bi sa veseljem prigrlio tehnologiju kao svojeg saveznika u još kvalitetnijem rješavanju svojih slikarskih radova.

Slažem se sa idejom Artur C. Dantoa, koji tvrdi: “Ljepota i umjetnost doista prožimaju sve strane života poput prijateljskoga genija i sjajno uljepšavaju svu našu okolinu, bilo unutarnju ili vanjsku, ublažavajući ozbiljnost naših okolnosti i složenosti zbiljskog života, na zabavan način iskorjenjujući besposličarenje. ... Umjetnost pripada ugađanju i opuštanju duha, dok supstancijalni interesi zahtjevaju njegov napor.” Tako sam ja krenuo u potragu za svojim izričajem “ljepote”.

IV. IDEJA I OPIS DIPLOMSKOG RADA

---

⁷ Guy Debord, „Dovršeno odvajanje“ u *Društvo spektakla*, (Bastard biblioteka-edicija teorija, Paris, 1992 .) 40

“Nema iznimne ljepote koja nema nečeg neobičnog u proporciji.” Francis Bacon

Imajući to na umu započeo sam stvarati svoj diplomski rad.

Slika je morala biti veličanstvena, grandiozna i ostati reprezentativna mojeg dosadašnjeg studiranja na Likovnoj akademiji.

Slijedeći svoju strast prema ženskoj ljepoti, znao sam da će moja glavna tema slike biti ženski lik. Slijedeći korak je bio odabir modela. Pošto nisam bio u mogućnosti crpiti inspiraciju iz ljepote žene u živo, morao sam svojeg modela potražiti na internetu.

Našavši odgovarajućeg modela počeo sam razvijati ideju o kompoziciji slike. U ovom stadiju nisam još nisam imao potpuno složenu viziju slike u glavi, no ono što sam znao je da želim naslikati nešto arhetipno što biva zaključano u svakom čovjeku. Jedna od tih stvari je odnos čovjeka i životinja. Blisko prijateljstvo a ujedno eonski udaljeno, no opet poznato, poput maglovitog sjećanja na jučerašnji san. Claude Lévi-Strauss u svojoj knjizi iznosi mišljenje da: ”Afinitet čovjeka i životinje može se lako provjeriti: kao i čovjek, životinja se kreće, odaje zvukove, izražava emocije, ima tijelo i lik. Štoviše, moći životinje izgleda da su veće od moći čovjeka.: ptica leti, riba pliva, gmizavci mjenjaju kožu. Životinja zauzima srednji položaj između čovjeka i prirode i potiče kod čovjeka mješovite osjećaje:divljenje i strahovanje, želju za jelom, što su sastavni djelovi totemizma”.⁸Uz svoji glavni ženski lik htio sam uključiti životinje, ali na način da kroz njih opisujem kvalitete ženskog lika, da mi posluže kao simboličan most pomoću kojeg bi iznio određene kvalitete ženskog čovjeka. Tako su na mojoj slici prisutne životinje kao što su paun, pantera, zmija te na kraju papiga. Paun je kroz povjest bio korišten kao simbol ljepote, uzvišenosti te plemenitosti, njegovo se perije čak koristilo za ukrasne lepeze. Inspiriran slikom Gustava Moreaua “The Peacock complaining to Juno” pokušao sam preko pauna naglasiti žensku ljepotu.

---

⁸ Claude Lévi-Strauss, “Funkcionalistički totemizmi”, *Totemizam danas* (Presses Universitaires de France, 1962); 78.

“The Peacock complaining to Juno”

Slijedeći simbol kojim sam se poslužio bila je pantera. Pantera je životinja koja je brza, koja je prekrasna u svome tamnom ruhu, a u misticizmu je poznata kao simbol majke. U indijanskoj kulturi južne Amerike pantera je simbol koji predstavlja snagu i rijetku ljepotu. Sa tom životinjom sam htio naglasiti snagu i iznimnu izdržljivost žena. Iako se na ovoj slici radi o lavu, glavnu srž inspiracije sam ukomponirao u moju sliku, dodavši svoju životinju panteru.

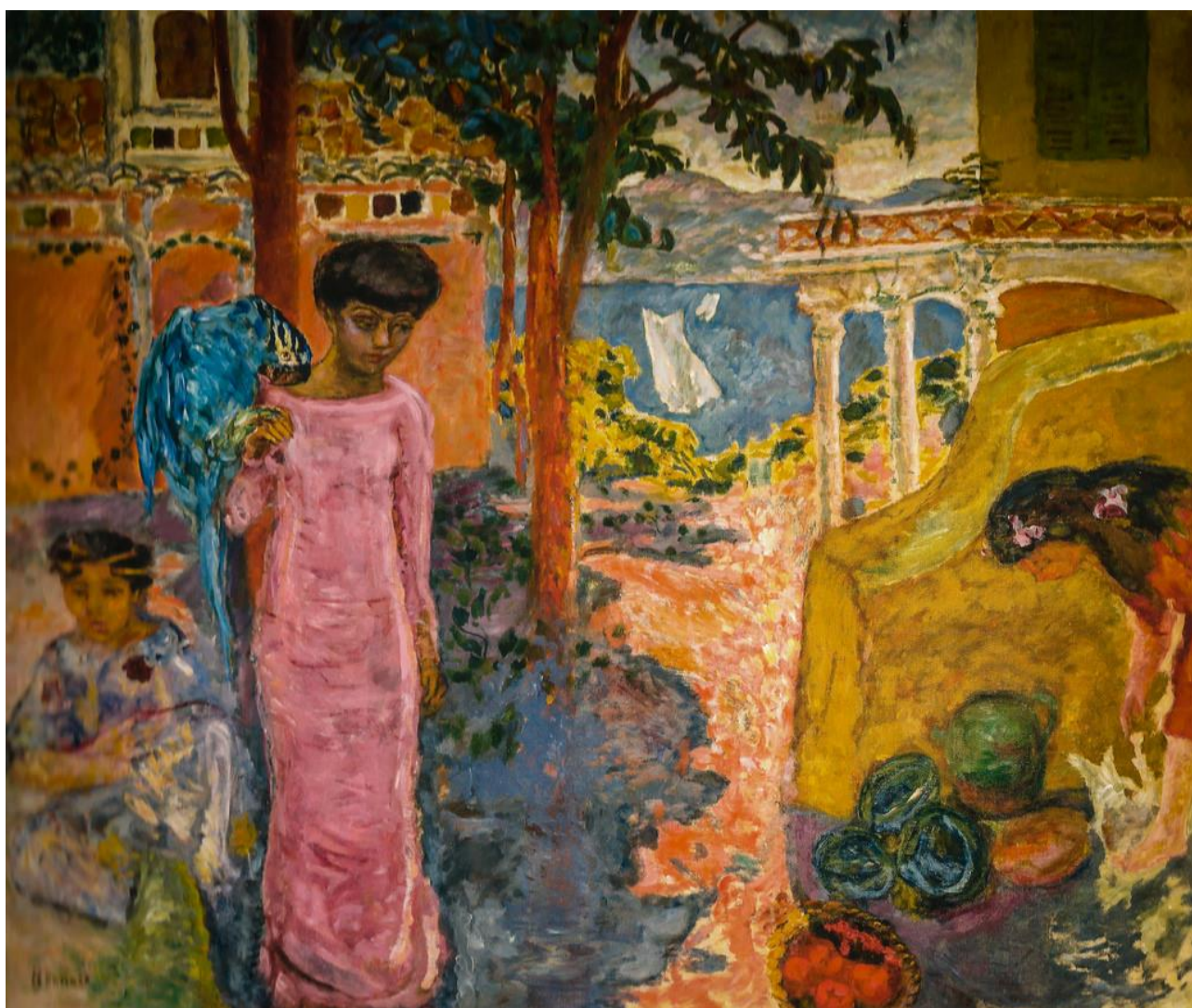
Henri Rousseau "The Sleeping Gypsy"

Najpoznatija životinja koja se veže uz ženu je zmija, čija se priča proteže od pamtivjeka pa do današnjeg dana. Veza između zmije i žene dakako ima religijsku pozadinu jer je Eva povjerovala mitskoj zmiji u rajskom vrtu Edenu te tako prouzročila izgnanstvo ljudi iz raja. Tema prvog grijha je kroz povijest možda najobrađenija i najpoznatija tema, a posebno mi se svidjela obrada teme slikara Williama Blake u njegovoj slici “Eve Tempted by the Serpent”.

“Eve Tempted by the Serpent”

Zadnji element je papiga Ara koja korelaciju sa ženom nema, već predstavlja simboliku mojeg djetinjstva. Razlog je taj jer sam od malena, čim sam primio olovku u ruke, počeo opsesivno crtati tu vrstu papige. Počevši od vrtića pa do ranih razreda osnovne škole, papiga je zapravo jedan moj osobni simbol, iz razloga što me povezuje sa osobom koja sam bio u djetinjstvu. Pomoću nje mogu lakoćom evocirati sjećanja iz tog perioda svoga života. Time što sam ponovno naslikao “Aru”, taj životinjski simbol prisustvuje svjedočenju samog sebe kroz moje umjetničko djelovanje, te sama gleda svoju evoluciju kroz vrijeme. Na svom diplomskom radu, na taj način simbolički zaokružujem puni krug mog djelovanja u umjetnosti, počevši od svojih ranih dana crtanja papiga u vrtiću, sve do finalnih trenutaka djelovanja na ovoj Likovnoj Akademiji. Na taj način, papiga Ara služi kao homaž onom malom djetetu punom strasti i divljenja prema životu kojemu je glavni san bio upisati i završiti Likovnu Akademiju. Jedan od mojih slikarskih idola je također koristio kompoziciju žene i papige, to je Pierre Bonnard na svojoj slici “Woman with a Parrot”.

“Woman with a Parrot”

V.i TEHNIČKI OPIS IZVEDBE DIPLOMSKOG RADA

Nakon što sam osmislio temu počeo sam sa tehničkom realizacijom rada. Prvo što sam trebao nabaviti je bio okvir zadovoljavajućih dimenzija koji bi vjerno prikazivao gigantsku veličinu. Mjera 315x200 cm mi je zvučalo dovoljno, bivajući najvećom dimenzijom sa kojom sam radio do sada. Nakon što sam napeo veliku platu platna na drveni okvir, preparacija je mogla započeti. Upotrijebio sam bjeli akril za početni zaštitni sloj preko platna zbog nedostatka gessoa. Nakon jednog dana kad se akril potpuno osušio, nanio sam početni lazurni sloj "burnt sienna" nijanse, uljem na platno. Pričekavši par dana sloj ulja se poprilično osušio te sam mogao započeti sa prvim skicama slike.

Započeo sam sa ženskim likom negdje u sredini platna. Zamislio sam da ženski lik bude u polu ležećoj pozi. Znajući to, dao sam se u potragu internetom za živopisnim primjerkom predloška slike. Skiciranje sam započeo ugljenom, prvo crtajući glavu pa onda ostatak tjela. Skicirajući, naletio sam na jednu zanimljivu tehniku subtrakcijom prvog sloja "burnt siene" boje, gdje bi se ispod nazirao svijetli akril koji bi u kombinaciji sa "burnt siennom" davao arhaičan izgled slike, koji bi nastajao micanjem početnog sloja ulja sa kistom tokom skiciranja. Nakon skicirane žene, počeo sam skicirati pauna. Fotografiju pauna našao sam relativno brzo. Paun je trebao biti u fotografiran u zaokretu i upravo sam naišao na položaj koji sam si zamislio. Želio sam da ju obilazi i na neki način "štiti" svojim oranmentalnim perjem, koje bi se pružalo skroz iza njezinih leđa i tako prekrivali cijelu gornju polovicu slike. Pauna sam tretirao sa tirkizno-zelenkastom bojom najvišim djelom njegove forme, njegov rep koji se ispružuje iza leđa djevojke je također tirkizan sa žuto-rozim ukrasima, formom karakterističnom za pauna. Također pojavljuje se komplemetarni kontrast između tirkizno-zelenog perja i djevojkine crvene kose. Slijedeće u nizu je trebalo skicirati panteru. Divlju panteru sam htio naslikati iz razloga što bi njena pojava na platnu iznenadila publiku. Panteru sam tretirao sa ljubičastom bojom da joj dam moderan psihodelični izgled, iz razloga što na taj način ne bi korelirala sa stvarnim primjerkom pantere iz prirode. Papigu sam skicirao ugljenom iznad pantere iz razloga što sam htio unijeti dinamiku u sliku pomoću njezinog pokreta leta. Zadnji element koji sam uključio u sliku bila je zmija. Zmija se proteže ispod pantere te se omotava oko ženine noge gdje se manifestira iluzija dubine prostora. Za cjelokupni završetak slike mi je trebalo sveukupno tri mjeseca.

Sven Sorić

“ŽENA”

VI. ZAKLJUČAK

Po svemu gore navedenom, mogu zaključiti da sam od početka svojeg studiranja na Likovnoj Akademiji bio opsjednut ljepotom žene. Sve moje slike veličaju žensku ljepotu u svim njenim oblicima, te na taj način odajem počast svih žena. Moj radovi nastavljaju dugotrajnu arhetipnu tradiciju koja je prisutna među slikarima kroz povijest. Žene su oduvijek bile glavna inspiracija slikarima a uvjeren sam da će tako biti i dalje.

VII. POPIS LITERATURE

Behm, Meike. članak u *Umělec magazine* , (01.03.2007)

Bourriaud, Nicolas. „Relacija ekrana“ u *Relacijska estetika:Postprodukcija*, (Muzej suvremene umjetnosti Zagreb, 2013.) 79.

Debord, Guy. „Dovršeno odvajanje“ u *Društvo spektakla*, (Bastard biblioteka-edicija teorija, Paris, 1992 .) 40.

Lévi-Strauss, Claude. “Funkcionalistički totemizmi”, *Totemizam danas*, (Presses Universitaires de France, 1962); 78.